

“ΥΜΝΟΙ,”

Σ' ΕΝΑ ΝΕΚΡΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Τὴ λεβεντιά σου σκόρπισες συντρίμι
ὀρμητικὸ κι ἀστόχαστο παιδί,
κι ὅσο ἀγαθὴ ἂ μᾶς ἀφίσης τὴ μνήμη
τόσο πικρὸ τῆς δάφνης τὸ κλαδί.

Χαρά σου, νὰ γευτῆς πέρα καὶ πέρα
τοῦ κόσμου τὰ παραῖξενα ἀγαθά.
Στ' ἀπόκοτα ἡ ψυχὴ σου κάθε μέρα
βαθιά βαθιά βουτοῦσε νὰ μεθᾶ.

Στὰ χέρια σου λυμένο τὸ χρυσάφι,
σπάταλο γλέντι τὸ γλυκὸ κρασί·
ἀδάμαστο καὶ ψυχωμένο ἀλάφι
ριχνόσουνα μὲς στὴν ἀγάπη ξού.

Μόλις ἀντάριασμα ἄκουσες πολέμου,
ἀλύγιστος πετιέσαι στὴ φωτιά.
“Ὅμως αὐτὴ σὰ μιὰ ριπὴ τοῦ ἀνέμου
σοῦ σβύνει μιὰ γιὰ πάντα τὴ ματιά.

“Ὡ τὴν ἀδριάνη, πολύρρυθμη ὑπαρξὴ σου,
ποιὸς θὰ μπορέσει ἀδάκρυτος νὰ ἰδῇ;
Στὴ δόξα ἀνάθεμα, τέτοιας θαντῆς σου,
ἀστόχαστο κι ὀρμητικὸ παιδί...



ΨΩΜΙ ΤΗΣ ΠΙΚΡΑΣ

Ψωμὶ τῆς πίκρας καὶ τοῦ πόνου,
λαίμαργα ἐμπρός μου σὲ κοιτάζω,
κ' ἐνῶ τὴν πείνα μου δαμάζω,
μὲ καίει ἡ ὀργὴ τοῦ δίκαιου φτόνου.

Τοῦ δίκαιου φτόνου, γιὰ τὴ μοίρα,
ποὺ τᾶζει δόξες στὸν καθένα,
μὰ πάντα σκλάβο μ' ἔχει ἔμένα
μὲ τὴ φτωχὴ θλιμένη λύρα.

Θλιμένη λύρα, ποὺ δὲν ψάλλει
ἓνα λαὸ ν' ἀποκοιμήση,
σὲ πλάνα ἰδανικὰ καὶ μίση,
γιὰ κάθε ἀπάτη τρισεγγάλη.

Μιὰ ἀπάτη τρισεγγάλη γύρω
πατᾶ τὸ δίκιο, βασιλεύει.
Ἀγνάντια μάταια ἀντιπαλεύει
ἡ τραγικὴ τοῦ ἀνθρώπου μοίρα.

Τοῦ ἀνθρώπου τοῦ ἄπλουτου, ποὺ ἀνάγκη
μαύρη, τοῦ σφίγγει τὸ λαιμό του·
ζῇ καὶ δὲ ζῇ μὲ τὸν καιρὸ τοῦ
στῆς κοινωνίας μὲς στὸ φαλάγγι.

Μὲς στὸ φαλάγγι, ποὺ συντρίβει
κάθε καρδιὰ καὶ κάθε ἰδέα,
ποὺ πλάθει τὴ χαρὰ χυδαία
καὶ τὴν ὀρμὴ λυγρὴ καὶ σκύβει.

Χτύπα τὸ πάντα ὀργὴ τοῦ φτόνου !
Κ' ἐνῶ τὴν πείνα μου δαμάζω,
καταραμένο σὲ λογιᾶζω
ψωμὶ τῆς πίκρας καὶ τοῦ πόνου.



ΑΠΕΡΓΙΑ

Στὴ στράτα ἀργοδιαβαίνει τῆς ἀργατιᾶς τὸ πλῆθος·
φαρμάκι ἔχει στὰ χεῖλη, κομμένη τὴν ὀρμὴ,
κι ὁ πόνος ποὺ συντρίβει τ' ἀράθυμὸ τοῦ στήθους
θεριεύει τὸ κορμί.

Ποῦ πάει συμμαζωμένο τὸ ἔλεος νὰ γυθῆψη;
Ποιὸς ἄρχοντας θ' ἀκούση, ποιὰ πόρτα θ' ἀνοιχτῇ;
Μὲ τᾶπραγα τὰ λόγια τί πάει νὰ ζητιανέψη,
νὰ γείρη νὰ κλαντῇ;

Τὸ τέρας τῆς ἀνάγκης ποὺ τὴ ζωὴ του θλίβει,
νεκρώνει τὴν ἀγάπη, μαραινέει τᾶγαθά,
θὰ πάψη νὰ τραντάξῃ τὸ μυῖο τοῦ καλύβι,
τὸ Χάρο νὰ βοηθᾶ;

“Ὡ συνοδεία θλιμένη, τοῦ δίκαιου τὸν ἀγῶνα
σὰ θέλεις νὰ κερδίσης, μὴ σκύβεις καὶ δειλιᾶς.
Καὶ πῶς θὰ διαφεντέψης μὲ λυγισμένο γόνα
τὴ μοίρα τῆς δουλειᾶς;

Τὴ δύναμή σου νοιώσε κ' ὑψώσου πρὸς τὸν ἥλιο.
Τὴν ἀνάγκη σου ράτσα, τὴ σιδερένια ὑγεία,
Θεοὺς νὰ τὰ λατρεύῃς. Τοῦ κόσμου τὸ βασίλειον
ζωντάνεψε, ραγιά.

Τὸ πείσμα τοῦ δυνάστη, ποὺ τὴ χαρὰ μολεύει,
τὰ λούλουδα σκοτώνει, στεριεύει τὴν πηγὴ,
θὰ τὸ συντρίψῃ, μάθε, τὸ χέρι ποὺ δουλεύει
κι ἀναμετρᾷ τὴ γῆ.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

— Στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ δημοσιεύσουμε μιὰ περιερῆ
μελέτη τοῦ δικοῦ μας Λυδοῦ Ποδαβροῦ «Γιὰ τὴ Βουργά-
ρικη γλώσσα».